

За ваш'то грядуще, слѣпци, заблудени
Изъ друмъ, кой ви води къмъ Сливници нови!

Надѣвай се, дерзай, Македонио мила!
Не ще да загинешъ на звѣра въ ногтетѣ:
Въ гърди ни буботи стихиенъ гнѣвъ, сила,
На Лозенградъ меча въ ржката ни свѣти.

Не ще те оставимъ! Да паднатъ проклетия
Възъ наш'тѣ глави и възъ нашитѣ слави,
Ако не разчупимъ на бедни си братя
Веригитѣ нови съ юмука си здрави!

Не ще те оставимъ! Кълнемъ се въвъ твойтѣ
Вѣковни страдания — и нази болѣли,
Въ праха Самуиловъ, въ кръвта на героитѣ,
Въ полята тракийски за тебе умрѣли.

Кълнемъ се въвъ меча си, въ стяга си славенъ,
И въ наш'тѣ велики, безсмъртни победи:
Въвъ хищни ржце не ще да оставимъ
Най-скѣпото, святото наше наследство!

Май, 1913 г.

КРАЛИ МАРКО СЪБУДЕНЪ

Заспахъ въвъ пещерата азъ,
Азъ, нѣкога юнакъ чутовень,
Но знаяхъ, че ще дойде часъ
Да стана пакъ отъ сънь вѣковень.

И той дойде! Хвъркатъ юнакъ
Завесата ми съ мечъ отбули:
Ще ида да погледамъ пакъ
Юнашки вѣкъ отъ моитѣ кули.

1916.